

KÜRTI LÁSZLÓ
téli sport

*nyakig ültünk a válságodban, termál ez is, hatvanfokos
lázal és könyörtelen személyességgel. gyerekkorunk óta
elég, ha csak mellkasig merülsz a strand vizébe,
máris kétségbeesetten kapkodsz levegő után.
ma mindkettőnk szívét rafináltabb, kénes veszedelmek
szorongatják. gőzölgünk fehérlő, téli ég alatt.*

*ha volna még erőnk néhány férfias kartempóra,
magunkhoz közel többé már senkit sem engednénk.
akit magára hagyasz, öngyilkosságba menekül,
beszakad téli nagy folyók jege alá. most azt mondd megint:
válni muszáj. szakítani, be, nőd alatt, a februári jeget.
csákányos munka minden áttörés, módszeres vízre futás.
többé senkibe bele nem esni, de várni a friss lékek csapdájánál
türelmesen, a gyanútlan erre korcsolyázót.*

pipacs

*a kutyák nem múlnak el nyomtalanul,
még napokig érzed a szagukat magadon.
még hónapokig szedegeted a zokniból,
autókárpitból, szőnyegek kusza szálai közül
a vörös, rövid vizslaszőrt. még évekig hordod
a ronggyá rágott papucsot, kihúzott szálú
kötött pulóvert. de már sohasem csiszolod ki
a karosláda karfájából a kölyökfognyomokat,
ajtódból a körmökét. neve eleven seb, otthona
a szemed barna magánya, sötétje, agyagos
gödrök hűvöse, fűrt kutak tükre. nyarak
kutyáolja, telek konyhaköve tartja benned,
ami elveszőben, ami kihűlőben.
zártan az elnémult teliholdakat,
bevilágítatlan járdák vonyító otthontalanjait
füleled, cipők csusszanását, csaholó
falkáit a fekete vaságykínnak. ha elalszol,
még naponta hazajár vacsorázni belőled.*